

„Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.” (Hebr. 13:8)

KIERTOKIRJE

Maaliskuu 2008

Tervehdin teitä kaikkia maailmanlaajuisesti todella sydämellisesti Lunastajamme Jeesuksen Kristuksen kalliissa nimessä Sanalla Jesajan kirjasta 14:26-27.

Tämä on päätös, päätetty kaikesta maasta, tämä on käsi, ojennettu kaikkien kansojen yli.

Sillä Herra Sebaot on päättänyt, kuka sen tyhjäksi tekee? Hänen kätensä on ojennettu, kuka sen torjuu?

Jumalalla Herralla on suunnitelma, jonka Hän toteuttaa kaikkien kansojen, Israelin ja seurakunnan kanssa. Ensimmäisistä tammikuun päivistä 2008 lähtien olemme kuulleet uutisissa, miten maailmanpolitiikka yhä enemmän keskittyy Lähi-Itään. Erityisesti on nyt kyse Jerusalemissa. Haluaahan George W. Bush kruunata presidenttikautensa vähintäänkin *yhdellä* saavutuksella, nimittäin sopimuksella juutalaisen ja palestiinalaisen valtion välillä. Kysymys on vain, onnistuuko se tällä aikavälillä. Hän tapasi Lähi-Idän matkallaan 11. tammikuuta myös Tony Blairin, joka hiljattain nimitettiin EU:n Lähi-Idän erityislähettilääksi. Tony Blair kääntyi 21. joulukuuta virallisesti katolilaisuuteen, ja hänellä on siten maailmanvalta takanaan. Hän valitsi sitä varten 21. joulukuuta 2007: *päivän*, jolloin viimeiset Euroopan rajat idän ja lännen välillä kaatuivat. Siten muotoutuu lopullisesti viimeinen maailmanvalta, joka on ennustettu profeetta Danielissa (Luku 2;40, luku 7:23 mm.).

Yhdistyneen Euroopan perustana ovat kuuden perustajajäsenen roomalaiset sopimukset 25. maaliskuulta 1957. Kaikki nykyiset siihenkuuluvat 27 valtiota ovat allekirjoittaneet tämän roomalaisen säädöksen. Jopa maailmantuomioistuimen, korkeimman oikeuden sääntö maan päällä, kantaa nimitystä 'kansainvälisen tuomioistuimen roomalainen säädös'. 128 artiklan jälkeen lukee lopussa: ”Tapahtunut Roomassa 17. heinäkuuta 1998.”

Ajankohtaisen Radio Vatikaanin internetjulkaisun mukaan paavi Benedikt XVI vierailee 15.-21. huhtikuuta 2008 Yhdysvalloissa. Suunnitelluissa keskusteluissa presidentti George W. Bushin kanssa tulevat myös „rauhanponnistelut Lähi-Idässä” olemaan päiväohjelmassa.

Vatikaani haluaisi asettaa Jerusalemin kansainvälisen aseman alaiseksi, ja Temppelevuoren aina Siionin vuoreen saakka tulee tulla eksterritoriaaliseksi, valtion hallinnon ulkopuolella olevaksi, hallintoalueeksi. On kyse kahdesta asiasta, jotka itseasiassa kuuluvat yhteen: Toinen on 'sopimus' ja koskee 'maanjakoa', kuten se on ennaltasanottu profeetallisessa Sanassa ja vetää jälkeensä tuomion: *„...ja käyn siellä oikeutta niitten kanssa kansani ja perintöösani, Israelin, tähden. Sillä he ovat hajottaneet sen pakanakansain sekaan, ovat jakaneet minun maani”* (Joel 4:2).

Toinen on sopimus „Jerusalemin asemasta”. Tänä vuonna vietetään 60:tta Israelin valtion perustamisen juhlaa. Rauhansopimus, joka ottaa mukaan maailmanuskonnot juutalaisuuden, kristillisyyden ja islamilaisuuden ja niiden „pyhät paikat”, lähestyy kouriintuntuvasti. Raamattu puhuu „liitosta”: *„Ja hän tekee liiton raskaaksi monille yhden vuosiviikon ajaksi...”* (Dan. 9:27). Temppelevuorella juutalaisuus vaatii jumalallisella oikeudella sitä pyhäksi paikaksi – sillä kolmas temppeli rakennetaan jälleen alkuperäiselle paikalleen - , mutta myös islamilaisuus, Mekan ja Medinan rinnalla. Sentähden on se oleva uskonnollinen rauhansopimus. Silloin täytyy, mitä on kirjoitettu 1. Tess. 5:3: *„Kun he sanovat: 'Nyt on rauha, ei hätää mitään', silloin yllättää heidät yhtäkkiä turmio, niinkuin synnytyskipu raskaan vaimon, eivätkä he pääse pakoan.”*

Tähän teemaan emme halua syventyä tässä lähemmin. Kirjoitan siinä vaikutelmassa, että Israelille koittaa nyt viimeinen jakso, ja että sitä enemmän seurakunta etenee loppuvaiheessaan. Kaikessa siinä, mitä ajankohtaisesti tapahtuu, soivat jokaiselle raamatullisen profetian tuntevilla kellot myrskyn merkiksi. Ja jälleen voidaan sanoa: *„Kun te näette tämän kaiken tapahtuvan, niin nostakaa päänne, sillä lunastuksenne lähenee...”* Aika seurakuntaa varten kuluu varmasti loppuun ja Jumala kääntyy neuvopäätöksensä mukaisesti Israelin puoleen (Apt. 15:16; Room. 11;25 mm.). Morsiusseurakunta tulee ehkä

kokemaan vielä mukana ensimmäisen jakson, mutta ei enää liitonsolmimista Dan. 9:27 mukaan, koska se sitä ennen temmataa ylös. Veli Branham sanoi 18. maaliskuuta 1963: „**Senjälkeen kun seurakunta on otettu ylös, Rooma solmii liiton juutalaisten kanssa.**” Me kysymme: „Vartija, kuinka myöhä on yöllä?“, ja vastaus kuuluu: „Aamu tulee...!” (Jes. 21:11-12). Huuto kuuluu yhä kovemmin: „*Katso, Ylkä tulee...*” Lähtölaskenta on meneillään.

On tärkeää, että me tunnistamme Jumalan pelastussuunnitelman ja annamme johtaa itsemme siihen sisälle. Iankaikkisuudesta lähtien (Apt. 15:18), vielä ennenkuin aika oli alkanut, siis ennen maailman perustamista, teki Jumala suunnitelman ihmiskunnan kanssa ja pelastussuunnitelman seurakunnan kanssa.

Ennen maailman perustamista oli Lunastaja ennaltamäärätty (Joh. 17:24; 1. Piet. 1:20).

Ennen maailman perustamista olivat valitut ennaltamäärätyt (Ef. 1:4).

Ennen maailman perustamista kirjoitettiin heidän nimensä Karitsan elämän kirjaan (Ilm. 13:8).

Jeesus alkoi opettaa sitä, mikä oli ollut kätkettynä maailman perustamisesta lähtien (Matt. 13:35).

Tämä suunnitelma ulottuu ajan ensimmäisestä silmänräpäyksestä lähtien siihen hetkeen saakka, kun aika sulautuu iankaikkisuuteen.

Johdantomme Raamatun tekstissä on kyse Jumalan suunnitelmasta ja periaate- kysymyksestä: „...*kuka haluaa tehdä hänet tyhjäksi?*” Alusta saakka vihollinen yritti tehdä tyhjäksi tämän suunnitelman. Se alkoi hänen kapinallaan taivaassa ja jatkuu maan päällä edelleen tähän päivään asti. Raamatun ensimmäisestä luvusta viimeiseen lukuun asti on meille välitetty kaikki, myös se, mikä koskee Lusiferin lankeamista ja syntiinlankeemusta, vertauspuheena ja luonnollisina kuvina. On vain yksi mahdollisuus kahdesta: joko Jumala itse paljastaa suunnitelmansa kutsumilleen palvelijoille, apostoleille ja profeetoille, joiden on julistettava Hänen neuvopäätöstään, tai sitten sitä tulkitsevat moninkertaisesti teologit ja kirjanoppineet. Aina on vain yksi oikea vastaus, mutta paljon tulkintoja. Me olemme kiinnostuneita vain *yhdestä*, Jumalan sanassa vahvistetusta vastauksesta.

„Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille.” (Aamos 3:7).

„josta te sitä lukiessanne voitte huomata, kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen, jota menneiden sukupolvien aikana ei ole ihmisten lapsille tiettäväksi tehty, niinkuin se nyt Hengessä on ilmoitettu hänen pyhille apostoleilleen ja profeetoille.” (Ef. 3:4-5).

„...Jumalan salaisuus käy täytäntöön sen hyvän sanoman mukaan, jonka hän on ilmoittanut palvelijoillensa profeetoille.” (Ilm. 10:7).

Suuri tyhjäksi tekemisen tragedia alkoi taivaassa: siellä teki saatana itsensä itsenäiseksi ja asetti oman tahtonsa Jumalan tahdon yläpuolelle. Hän, valon enkeli, voideltu kerubi, aamuruskon poika korotti itsensä ja halusi pystyttää oman valtaistuimensa ja asettaa itsensä Korkeimman tasolle. Alusta lähtien hän halusi tehdä tyhjäksi Jumalan suunnitelman. Profeetta Jesajan 14. luvussa luemme niin saatanan lankeamisesta (jakeet 12-21) kuin myös Jumalan neuvopäätöksestä ja tarkemmin sanoen jakeissa 26 ja 27, joita siteerasimme jo alussa.

Vaikkakin kätkeytyksi, on Lusiferin suistuminen kuvattu myös Hes. 28:11-15. Silti kuvaus on tarpeeksi selkeä, jos se paljastetaan meille Jumalan Hengen kautta. Jumalan luomana ja kallisarvoisin jalokivin koristeltuna, täydellisyyden kuvana, se oli jo Eedenissä, Jumalan puutarhassa. Alusta saakka hänellä oli siis pääsy taivaaseen ja paratiisiin maan päällä: *„Nuhteeton sinä olit vaellukseltasi siitä päivästä, jona sinut luotiin, siihen saakka, kunnes sinussa löydettiin vääräys.”* (Hes. 28:15).

Se, mitä paratiisissa tapahtui, on samaten kerrottu kuvainnollisesti, kätkeytynä ja salaperäisesti. Siellä saatana henkiolentona, langenneena enkelinä riivasi käärmeen ja käytti sitä väärin, vietelläkseen Eevan, pujahtaakseen sisään ihmiskuntaan petoksella ja siten vetääkseen kaikki lankeemukseen, eroon Jumalasta. Siihen saakka ei ollut jälkeäkään synnistä, sairaudesta eikä kärsimyksestä; tuskasta ja kuolemasta ei kukaan ollut kuullut mitään. Syntiinlankeemuksesta lähtien kaikki ihmiset siitetään samalla tavalla, ja he syntyvät synnissä. Daavid huudahtaa: *„Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minun synnissä siittänyt.”* (Ps. 51:7). Herra Jumala on luonut enkelit ja ihmiset, joilla on vapaa tahto – myös Aadamin, joka kuunteli Eevaa,

niinkuin Eeva kunnteli, mitä saatana sanoi. Eevalla oli samoin mahdollisuus päättää niin tai niin. Sama koskee myös meitä kaikkia.

Ensimmäisestä viettelemisestä Eedenin puutarhasta alkaen on jokainen viettelys lähtöisin saatanasta, periviettelijästä, aivan sama oli se sitten lihallisella tai hengellisellä alueella tai kenen kautta se tapahtuu. Vihollinen on ilmiselvästi säilyttänyt herruuden maan päällä; se on koko maanpiirin villitsijä (Ilm. 12:9) ja on tullut tämän pimeyden maailman ruhtinaaksi ja jumalaksi siihen ajankohtaan asti, jolloin täytyy: *„Maailman kuninkuus on tullut meidän Herrallemme ja hänen voidellullensa, ja hän on hallitseva aina ja iankaikkisesti.”* (Ilm. 11:15).

Sen ratkaisun kautta, jonka ensimmäiset ihmiset tekivät pahan vaikutuksen alla, on kuolema tunkeutunut kaikkien ihmisten tykö. Jeesuksen Kristuksen, toisen Aadamin kautta, me olemme saaneet takaisin iankaikkisen elämän: *„Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta. Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa.”* (1. Kor. 15:21-22). Kristuksessa, ainosyntyisessä Pojassa, Jumala on Pyhästä Hengestä siittämisen kautta tullut ihmiskuntaan. Vain siten voitiin ihmiset lunastaa syntiinlankeemuksesta.

Vain hän, joka on vastaanottanut iankaikkisen elämän uskon kautta Jeesukseen Kristukseen henkilökohtaisena Vapahtajanaan, voi ja on elävä iankaikkisesti.

„Ja tämä on se todistus: Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojassansa. Jolla Poika on, sillä on elämä; jolla Jumalan Poikaa ei ole, sillä ei ole elämää.”(1. Joh. 5:11-12).

Saatana on henkiolentona kuitenkin säilyttänyt myös lankeamisen jälkeen pääsyn taivaaseen ja osallistui jopa enkelien kokouksiin. Job 1:6:ssa luemme: *„Mutta kun eräänä päivänä Jumalan pojat tulivat ja asettuivat Herran eteen, tuli myöskin saatana heidän joukossansa.”* Herra on puhunut hänen kanssaan ja kyseessä oli Jumalan palvelija Job. Sama kuvataan meille luvussa 2: *„Ja kun eräänä päivänä Jumalan pojat tulivat ja asettuivat Herran eteen, tuli myöskin saatana heidän joukossansa ja asettui Herran eteen.”* Siis ei vain kerran, vaan

toistuvasti oli Jumalan vihollinen Jumalan poikien joukossa – enkelien joukossa, jotka kokoontuivat taivaassa.

Myös uuden liiton ajan aikana on vihollisella veljien syyttäjänä yhä pääsy taivaaseen. Kuitenkin siellä on Lunastajamme uuden liiton välimiehenä (Hebr. 8:6) ja astuu esiin puolestapuhujana meitä varten (1. Joh. 2:1). Vaikka meidän Herramme on jo voittanut Saatanan ja näki putoavan alas taivaasta (Joh. 12:31), syöstään hänet vasta sitten alas, kun voittajajoukko otetaan ylös: *„Ja suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssansa.”* (Ilm. 12:7-21). Saatanana on temmannut mukaansa osan enkeleistä, jotka asettuivat hänen vaikutuksensa alle, ja siitä lähtien olemme tekemisissä pimeyden valtojen kanssa, jotka tosin on jo voitettu, mutta jotka eivät halua antautua, ja meidän täytyy käydä taistelua varustettuina täydellä Jumalan sotavarustuksella, kunnes olemme saavuttaneet päämäärän (Ef. 6:12-20).

Milloin Jumalan voitto Hänen seurakunnassaan tulee julki?

Psalmin 110 mukaan tullaan kaikki viholliset asettamaan maahan Lunastajan jalkoihin: *„Herra sanoi minun herralleni: 'Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi.'"* (Matt. 22:44; Markus 12:36).

Hebr. 2:8 on: *„asetit kaikki hänen jalkojensa alle...Mutta nyt emme vielä näe kaikkea hänen valtansa alle asetetuksi.”* Kuitenkin nyt, armonajan lopulla, täytyy Golgatan voiton, ristiinnaulitun ja ylösnousseen Herran voiton tulla julki Hänen omissaan kaiken saatanan vallan yli. Taistelun näyttämö on oleva seurakunta, jonka eteen saatanana, vanha lohikäärme asettuu (Ilm. 12:4), ja josta ylöstempausjoukko syntyy esiin. Room. 16:20 Paavali kirjoittaa: *„Ja rauhan Jumala on pian musertava saatanan teidän jalkojenne alle.”*

Psalminsanoista tulee esiin, että kaikki viholliset asetetaan Lunastajan jalkojen astinlaudaksi. Silloin saamme tietää, ettei se vielä ole tullut julki. Ja tässä meille sanotaan, että rauhan Jumala on itse on musertava saatanan meidän jalkojemme alle. Syntiinlankeemuksen päivänä puhui Jumala käärmeelle: *„Ja minä panen vainon sinun ja*

vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille; se on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä sitä kantapäähän.” (1. Moos. 3:15). Vihollisuus voi olla aina vain noiden kahden eri erilaisen siemenen välillä. Valitut eivät ylipäättään voi vainota, sillä heidän sydämiinsä on vuodatettu Jumalan rakkaus Pyhän Hengen kautta (Room. 5:5). He ovat aina olleet niitä, joita on vainottu. Morsiusseurakunnan täydellistyttäminen tapahtuu täydellisessä Jumalan rakkaudessa, kun Hän kruunaa lunastustyönsä lopullisella voitolla.

Todellisia uskovaisia koskee: „*Sillä hän on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden, kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä, luodakseen itsessään nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan.*” (Ef. 2:11-16). Sanasta ja Hengestä uudestisyntynyt jumalanlapsi on muovattu uudeksi ihmiseksi, rauhantekijäksi: Jeesuksen olemus on jumalallinen todellisuus ja elämämme aines. Hän, joka aiheuttaa epäsovua, kylvää vihaa ja vihollisuutta, on riivattu ja pahan vaikutuksen alla.

Me seisomme seuraavien kysymysten edessä:

Onko olemassa „liian myöhään” ?

Onko ratkaisuja, jotka ovat lopullisia?

Onko sellaisia ratkaisuja, jotka voidaan tarkistaa ja tehdä uudelleen?

Onko meillä vaikutusta siihen, tapahtuuko meidän kanssamme täydellinen tai sallittu Jumalan tahto – vai tapahtuuko sitä ollenkaan?

Määräämmekö tai tiedämmekö me, kuulummeko me kutsuttuihin tai valittuihin, viisaisiin tai tyhmiin neitsyihin? Tuleeko se jo nyt julki vai vasta ensimmäisen tai toisen ylösnousemuksen yhteydessä? Ratkaisu, jonka Lusifer teki, oli niin lopullinen, ettei Jumala ole tehnyt hänelle yhtään ainutta armotarjousta. Sentähden hän ei tunne armoa eikä anteeksiantoa eikä sovitusta, ja se koskee myös kaikkia, jotka ovat hänen vaikutuksensa alla.

Vastustajan loppu on alusta lähtien ollut varma, nimittäin että hänet heitetään tulijärveen (Ilm. 20:10). Myös niiden määräraipaikka, jotka täällä maan päällä ovat asettuneet Jumalaa vastaan (Ilm. 20:11-15), on lopullinen: „*Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät.*” (Matt. 7: 21-23). Miten kauheaa on se oleva niille, joille Herra silloin puhuu: „*Menkää pois minun tyköäni, te*

kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä!”(Matt. 25:41)! Meidän tulisi ottaa armontarjous anteeksiannon ja sovituksen kanssa vakavasti, saada autuutemme pelolla ja vavistuksella ja koetella, toimimmeko omapäisyydessä vai Jumalan tahdossa!

Luvattu ennalleenasettaminen

Jobin kirjasta me luemme, että vihollinen sai kiusata Jumalan miestä äärimmäisyyteen asti. Kansansuussa tunnetaan käsite „jobinposti”: vihollinen sai aikaan vain hävitystä, kunnes Jumalan mies istui tuhkassa. Perhe ja kaikki hänen ympärillään oli tuhattu. Hänen vaimonsa sanoi: „*Vieläkö pysyt vanhurskaudessa? Kiroa Jumala ja kuole.*” Meille on käsittämätöntä, että jumalaa-pelkääväisen ihmisen, niinkuin hän oli, täytyi käydä läpi sellaisia kauheita asioita. Kuitenkin kun ajattelemme Lunastajaamme, joka suoraan kasteensa jälkeen, kun taivas avautui ja Henki tuli Hänen ylleen, jätettiin saatanan kiusattavaksi (Matt. 4:1-11; Luuk. 4:1-13), ja Hän kantoi kaiken pilkan ja häpeän, mitä vain maan päällä voi olla.

Jos olisi kyse vain Jobista eikä pelastushistorian viimeisestä osasta seurakunnan kanssa, silloin olisivat nuo 42 lukua turhaan Pyhissä Kirjoituksissa. Kuitenkin me uskomme, että kaikki Kirjoitukset ovat Jumalan Hengen antamia, jotta me saamme totisen opetuksen (2. Tim. 3:16-17). Jobin elämäkerta näyttää kuin ei mikään muu Vanhasta Testamentista seurakunnan viimeisen jakson, kun varhais- ja myöhäissade lankeavat yhdessä (Joel 2:23; Sak. 10:1). Se on tapahtuu nyt, juuri ennen Kristuksen paluuta. Sanat Jaak. 5:7-11:ssä on suunnattu meille tässä ajassa: „Niin olkaa kärsivällisiä, veljet, Herran tulemukseen saakka...” Nyt on kysymyksessä: odottaa kärsivällisesti, ei katso näkyvään, ei olosuhteisiin, vaan, niinkuin Aabraham, elää lujassa vakuuttuneisuudessa, että Jumala tekee sen, mitä Hän on luvannut (Room. 4:18-22). Emme myöskään saa katsoa itseemme tai toisiin, emme saa kuunnella panetteluja (2. Kor. 6:8), emmekä juosta väriiden profeettojen perässä, vaan meidän täytyy, totuuden Sanassa vahvistettuina, odottaa kärsivällisesti Herramme tuloon saakka. Jaak. 5:7:ssä seuraavat sanat: „*Katso, peltomies odottaa maan kallista*

hedelmää, kärsivällisesti sitä vartoen, kunnes saa syksyisen sateen ja keväisen.” Jakeessa 11 on sitten: „*Jobin kärsivällisyyden te olette kuulleet, ja lopun, jonka Herra antaa, te olette nähneet...*”

Job odotti kärsivällisesti, antoi koetuksen ajan käydä ylitseen ja todisti kaikista syytöksistä huolimatta: „*Mutta minä tiedän lunastajani elävän...*” ja „*saan minä nähdä Jumalan.*” (Job. 19:25-26). Hän näki jo puolestapuhujan, puhui sovituksista, nuoruuden päivistä, joihin meidät lopulta asetetaan, ja siitä että Jumala palauttaa ihmiselle hänen vanhurskautensa (Kap. 33:23-28).

Jobin esimerkillä on pelastushistoriallinen merkitys. Se näyttää meille, mitä Jumalalla alusta asti oli omiaan varten ja minkä Hän nyt vie loppuun. Myös kun Herra sallii tiettyjä asioita, kun saatana tarttuu ruumiiseen ja tuhoaa kaiken ympärillämme, kun hän syyttäjänä, panettelijana astuu esiin, niin silloin hän ei saa koskea jumalanlapsen sieluun. Kruunaaminen on oleva lopussa niinkuin Jobilla. Jumala vastasi ja on palauttanut kaiken kaksinkertaisella mitalla takaisin.

Pois lähtö tulee olemaan ihana

„Minä ilmoitan alusta asti, mitä tuleva on, ammoisia aikoja ennen, mitä ei vielä ole tapahtunut; minä sanon; minun neuvoni pysyy, kaiken, mitä tahdon, minä teen.” (Jes. 46:10)

Raamattuun uskovina ihmisinä me olemme vakuuttuneita, että Jumala on toteuttava pelastussuunnitelmansa ihanasti. Aikanaan Herra Jeesus sanoi uskovaisille: „*Mutta kun te näette Jerusalemin sotajoukkojen ympäröimänä, silloin tietäkää, että sen hävitys on lähellä. Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoon vuorille, ja jotka ovat kaupungissa, lähtekööt sieltä pois.*” (Luuk. 21:20-21). Lukija ja kuulija, tarkatkaa! Sen he ovat tehneet, heti kun he ovat nähneet sotajoukot. Tunnetuin tuon ajan historiankirjoittaja, Josefus Flavius, kirjoittaa, että kaikki, jotka uskoivat Messiaaseen, ovat lähteneet Jerusalemissa, ennenkuin se hävitettiin 70 jKr.

Sitten meidän Herramme puhuu siitä, mitä lopussa on tapahtuva. Tulee olemaan nähtävissä merkkejä auringossa ja kuussa; neuvottomuus ja epätoivo vallitsevat kansojen keskuudessa; maanjäristykset, nälänhädät ja kalliit ajat yleistyvät. Sitten Hän sanoi

viittauksella Israeliin: „*Katsokaa viikunapuuta...Samoin te myös, kun näette tämän tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä.*” (Luuk. 21; Matt. 24). Me olemme sukupolvi, joka kokee tämän kaiken mukana.

Nyt puhuu Herra samoin uskovaisille – niille, jotka uskovat Hänen Sanansa ja tarkkaavat raamatullisen profetian täyttymistä: „Kun te kuulette, että neuvottelut Jerusalemissa tapahtuvat – silloin pankaa merkille: silloin on kaikkien todellisten uskovien paettava kaikesta uskonnollisesta Babylonista ja käännättävä takaisin Herran tykö ja lupauksen Sanaan!” Me elämme todellakin erityisessä ajanjaksossa, jossa raamatullinen profetia lopunaikaa varten täyttyy silmiemme edessä. Kaikki viittaa välittömän lähellä edessäolevaan Kristuksen paluuseen, jota ei mikään eikä kukaan voi estää.

Saatana ei voinut tehdä tyhjäksi Jumalan suunnitelmaa taivaassa, hän ei voinut saada sitä raukemaan paratiisissa. Saatana ei voinut myöskään tehdä tyhjäksi Jumalan suunnitelmaa Israelin kanssa, kun hän antoi tappaa kaikki hebrealaiset lapset; sillä Mooses säilyi hengissä, koska hänet oli määrätty profeetaksi. Se ei onnistunut viiholliselta myöskään, kun Mirjam ja Aaron rohkenivat arvostella Jumalan palvelijaa ja asettivat kyseenalaiseksi, että hänkö oli ainut, jonka kanssa Jumala puhui (4. Moos. 12). Ei myöskään, kun Koorah ja Daatan yhdessä 250 israelilaisten vanhimman kanssa aiheuttivat hajaannuksen seurakunnassa (4. Moos. 16). Kyllä, hän oli ainut, jolle Jumala oli ilmestynyt tulisessa pensaassa, ja jonka Herra oli määrännyt profeetakseen, ja jonka Hän oli valtuuttanut erityisellä lähettämisellä! Ja hän toteutti tehtävänsä kaikista vaikeuksista huolimatta, kunnes hän tuli kansan kanssa luvatus maan rajalle (5. Moos. 34). Sitten Jumala jatkoi suunnitelmaansa Joosuan kanssa.

Saatana ei voinut tehdä tyhjäksi Jumalan suunnitelmaa, kun Herodes vastasyntyneen Lunastajan takia antoi murhata kaikki alle kaksivuotiaat lapset. Saatana ei voinut estää mitään, mikä oli sisällytetty Jumalan suunnitelmaan – ei myöskään Juudaksen kavalluksen kautta. Jumala on aina hallinnut kaiken yläpuolella ja pitänyt huolen siitä, että Hänen aikeensa toteutui. Hänen päätöksensä pätee aina ja iankaikkisesti. Näin SANOO MEIDÄN HERRAMME: „*Minä rakennan seurakuntani, eivätkä helvetin portit ole sitä voittava!*” Siinä se pysyy,

kunnes se ilmestyy ilman tahraa ja ryppyä Hänen kasvojensa eteen kirkkaudessa (Ef. 5:27).

Eivät myöskään kaikki harhaanjohtajat, jotka jo apostolien aikana astuivat esiin, voineet tehdä tyhjäksi lunastussuunnitelmaa. Ei edes väärille profeteoille, jotka astuvat esiin lopunajassa, se tule onnistumaan. Kun Pietari kirjoittaa: „*Mutta myös valheprofettoja oli kansan seassa, niinkuin teidänkin keskuudessanne on oleva valheenopettajia, jotka salaa kuljettavat sisään turmiollisia harhaoppeja...* (2. Piet. 2:1), niin hän tähdentää meille selvästi vaaran. Vieläpä sen jälkeen, kun Paavali oli julistanut koko Jumalan neuvopäätöksen, astui esiin miehiä, jotka toivat esiin harhaoppeja ja vetivät mukaan opetuslapsia seuraajikseen (Apt. 20:17-32). Samoin tänäpäivänä irrotetaan yksinkertaisia uskovaisia Jeesuksen Kristuksen seuraamisesta ja seurakunnasta ja vedetään ihmisten seuramiseen, jotka tuovat esiin vääriä oppeja.

Jo lähetykskirjeessä Efeson seurakunnalle sanottiin seurakunnan enkelille: „*sinä olet koetellut niitä, jotka sanovat itseänsä apostoleiksi, eivätkä ole, ja olet havainnut heidät valhettelijoiksi.*” (Ilm. 2:2). Siitä huolimatta, mitä oikeutuksia sitten asetetaan: ellei julistus pidä yhtä Karitsan apostolien opin kanssa (Apt. 2:42), on Kirjoitusten todistuksen mukaan kyse harhaopeista.

Lähetykskirjeessä Pergamon seurakunnalle moittii Herra: „*...sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista...*” (Ilm. 2:14). „Bileamin oppi” oli ilmiselvästi vastakkainen apostolien opille. Sitä ei pitäisi mahdollisena, miten vihollinen on tunkeutunut jo alkuseurakuntaan ja aikoi tehdä tyhjäksi Jumalan suunnitelman! Kirjoitusten todistuksen mukaan seurakuntahan on jumalallisen paljastamisen paikka maan päällä, Kristuksen ruumis ja pylväs ja totuuden perustus (1. Tim. 3:15). Mikään valhe ei ole lähtöisin totuudesta (1. Joh. 2:21), vaan on aina totuuden vääristämistä. Siten voi esimerkiksi jokin aihe olla raamatullinen, mutta se, mitä ihmiset sanovat ja kirjoittavat siitä, voi olla täysin epäraamatullista. Niin se alkoi Eedenin puutarhassa: Saatana pysyi tosin aiheessa, mutta ei kuitenkaan totuudessa.

Lähetykskirjeessä Tyatiran seurakunnan enkelille syytetään häntä erityisesti: „*Mutta se minulla on sinua vastaan, että sinä suvaitset tuota*

naista, Iisebeliä, joka sanoo itseään profeetaksi ja opettaa ja eksyttää minun palvelijoitani...’’ (Ilm. 2:20). Olihan se varmasti tiedossa, että Jumala oli asettanut seurakuntaan ainoastaan apostoleita, profeettoja, opettajia jne. eikä mitään naisapostoleita, profetissoja tai opettajattaria. Ja kuitenkin tapahtui jo apostolien aikaan, että nainen yritti panna parastaan profetissana tai opettajattarena ja jopa harhaanjohti Jumalan palvelijoita. Vihollisen tarkoitus oli alusta saakka johtaa harhaan.

Jumala antoi jo profeetta Hesekielin kautta sanoa meille, millaisiin ahdinkoihin ihmiset saatetaan, ja että jopa sieluja tapetaan hengenlahjojen väärinkäytön kautta. NÄIN SANOO HERRA: *„Ja sinä, ihmislapsi, käännä kasvosi kansasi tyttäriä vastaan, jotka joutuvat hurmoksiin oman sydämensä voimasta, ja ennusta heitä vastaan ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Voi niitä naisia, jotka sitovat taikasiteet kaikkiin ranteisiin ja tekevät hunnut kaikenkorkuisiin päihin pyydystääksensä sieluja! Toisia sieluja te pyydystätte minun kansaltani pois, toisten sielujen annatte elää omaksi eduksenne.’’ (Hes. 13:17-18)*

Jumala antoi jo profeetta Hesekielin kautta sanoa meille, millaisiin ahdinkoihin ihmiset saatetaan, ja että jopa sieluja tapetaan hengenlahjojen väärinkäytön tähden. NÄIN SANOO HERRA: *„Ja sinä, ihmislapsi, käännä kasvosi kansasi tyttäriä vastaan, jotka joutuvat hurmoksiin oman sydämensä voimasta, ja ennusta heitä vastaan ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Voi niitä naisia, jotka sitovat taikasiteet kaikkiin ranteisiin ja tekevät hunnut kaikenkorkuisiin päihin pyydystääksensä sieluja! Toisia sieluja te pyydystätte minun kansaltani pois, toisten sielujen annatte elää omaksi eduksenne.’’ (Hes. 13:17-18).*

Tyatiran seurakunnassa käytti vihollinen armolahjojenkantajatarta, johtaakseen harhaan Jumalan palvelijat, jotka antoivat hänen lahjojensa pettä itseään, koska heillä ei ollut henkien erottamisen lahjaa. Jopa miehet, jotka kantoivat vastuuta, katsoivat kunnioittavasti häneen, eivätkä huomanneet silloin, että hän itse ja seurakunta olivat kadottaneet kunnioituksen Jumalan Sanaa kohtaan. Profetoimisen lahja ei tee naisesta profeettaa eikä ensinkään hengellistä opettajaa. Filippuksen neljällä tyttärellä oli profetoimisen lahja (Apt. 21), mutta he eivät olleet mitään naisprofeettoja.

Jumalan asettamat profeetat kuuluvat viisinkertaiseen palvelustehtävään seurakunnassa (Ef. 4:11), profetoimisen lahja asetetaan paikalleen yhdeksän hengenlahjan joukkoon (1.Kor. 12). Kun Vanhassa Testamentissa puhutaan naisprofeetta Mirjamista (2. Moos. 15), naisprofeetta Deborasta (Tuom. 4), naisprofeetta Huldasta (2. Kun. 22) ja kun puhutaan naisprofeetasta, jonka luokse Jesaja meni (luku 8:3), niin yhdelläkään heistä ei ollut palvelustehtävää, joka koski seurakuntaa. Niin oli myös naisprofeetta Hannan kohdalla, josta luemme Luuk. 2:36-38. Kaikki, mikä kuuluu pelastussuunnitelmaan, paljastettiin Hänen palvelijoilleen, profeetoille ja apostoleille (Ef. 3:5; Ilm. 10:7 mm.). Myös palvelustehtävät ja lahjat täytyy asettaa paikalleen raamatullisesti ja jättää siihen, mihin ne kuuluvat.

Saatana astuu esille aina siellä, missä Jumalan Henki, vaikuttaa erityisellä tavalla seurakunnassa. Ja aina se tekee sen samalla tarkoituksella: tuhotakseen jumalallisen järjestyksen, asettaakseen sen kyseenalaiseksi ja kääntääkseen kieroon sen, mitä Jumala on sanonut, sekoittaakseen kaiken ja tehdäkseen Jumalan sanansaattajat epäuskottaviksi, tehdäkseen tyhjäksi Jumalan työn ja suunnitelman. Kuitenkin Jumalan neuvopäätös pysyy ikuisesti. Jeesuksen Kristuksen seurakuntaa ei tule helvetti voittamaan. Karitsan morsian voi väliaikaisesti joutua pois tasatahdista, kuten veli Branham sen näki näyssä, mutta sitä ei voida eksyttää. Se tuodaan takaisin tasatahtiin, ja se tulee olemaan osallinen puhtaana ja pyhänä hääateriaalla (Ilm. 19).

Saatana raivoaa erityisesti todellista seurakuntaa vastaan ja Israelia vastaan, koska ne ovat määrätty pelastushistoriallista tarkoitusta varten. Maailma ei olisi koskaan kuullut jostakin lastenmurhasta vanhassa Egyptissä, ellei Moosesta olisi syntymästä lähtien määrätty profeetaksi Israelia varten. Ei olisi ollut myöskään mitään lastenmurhaa Betlehemissä, ellei Jumalan poika olisi syntynyt Betlehemissä.

Luokaamme silmäys meidän aikaamme: Saatana on jättänyt rauhaan kaikki suuret evankelistat ja seurakunnat. Vain yhden täytyi mennä pahimpien koettelemusten läpi, myös seurakunnassa (ks. saarna 28.09.1958 mm.).

Se oli William Branham, joka oli syntymästään saakka (Jer. 1:5) elämänsä loppuun asti Jumalalle vihitty. Kun hän oli seitsemän vuotta vanha, kuuli hän äänen pyörretuulesta, joka tuli puunlatvasta ja

huudahti hänelle: „Älä koskaan juo, äläkä tupakoi, äläkä millään tavalla saastuta ruumistasi; sillä sinun täytyy tehdä työ Minua varten, kun tulet vanhemmaksi.” (Jumalan lähettämä mies). Hän oli luvattu profeetta, jolla oli jumalalliseen pelastushistoriaan yhdistetty palvelustehtävä lopunajassa. Hyökkäykset tulivat eri kirkkokuntien papistolta, ja ne tulivat sentähden, koska hän Jumalan lähettämänä miehenä julisti puhdasta raamatullista oppia, joka ei koskaan sopinut heidän uskonyhteisöjensä säädöksiin.

Pahin hyökkäys oli kuitenkin, kun joku, joka alussa seiso i hänen lähellään, ilmoitti hänet veroviranomaisille. Veli Branham ei ilmeisesti tuntenut tapoja maan päällä niin hyvin kuin Jumalan valtakunnassa. Hänen kokouksissaan kirjoittivat ihmiset uhreiksi shekkejä, jotka oli osoitettu hänen nimelleen ja jotka hän allekirjoitti, tasatakseen kyseisen kokouksen kulut. Sitten hänen eteensä asetettiin laatikollinen sellaisia shekkejä ja häntä syytettiin rahan yksityisestä käytöstä maksamatta siitä veroa. Oli kyse puolesta miljoonasta dollarista. Valtion verotuslautakunta vaati häneltä kolmeasataatuhatta dollaria jälkiveroina. Hänen passinsa evättiin, hän ei voinut lähteä maasta. Tämä ajojahti kesti viisi vuotta. Hän puhui kanssani siitä ja pahoitteli, ettei hän sentähden voinut ottaa kutsua vastaan ja matkustaa yhdessä David DuPlessisin kanssa Saksaan. Hänen täytyi samaten peruuttaa vuodeksi 1959 suunnittelemansa matka Sydney'iin, Australiaan, koska hän ei saanut lähteä Yhdysvalloista. Hän myös uskoutui minulle, kuka lopulta maksoi hänen puolestaan neljänkymmentuhannen dollarin summan, josta asianajaja ja verovirasto olivat sopineet.

28. marraskuuta 1963 puhui veli Branham muun muassa tästä veroasiasta. Hän sanoi: „**Nyt on kulunut jo viisi vuotta, kun kysyn itseltäni, mitä olen tehnyt väärin. Tunnen itseni niin huonoksi sydämessäni. Olin niin lyöty, enkä ollut tietoinen siitä, mitä se voisi olla. Olin yksinkertaisesti aivan masentunut... Viranomaiset olivat suorittaneet tutkimuksen minua vastaan ja sanoivat minulle, että olen velkaa 300 000 dollaria. He eivät sallineet minun lähteä pois – minun täytyi pysyä maassa, niin kauan kuin tutkimukset jatkuivat. Olin viimeisten neljän viiden vuoden ajan niin alaslyöty...**”

Syytökset Missionia vastaan peruttu

Uskonyhteisö tunnustetaan taas toimivaltaiseksi. Düsseldorfin talousrikosoikeus ei voinut löytää mitään veropimityksiä

Krefeld. 'Freie Volksmission Krefeld', evankelis-vapaakirkollinen uskonyhteisö sai laatikkokaupalla asiakirjoja takaisin veronselvityksestä. Düsseldorfin verontutkintavirasto oli takavarikoinut materiaalin 31. lokakuuta 1989, uskonpuhdistuksen päivänä. Nyt voi Ewald Frank, Volksmissionin johtaja, taas nauraa. Syytteet häntä ja hänen lähetystyötään vastaan ovat osoittautuneet aiheettomiksi. Frank oli perustanut uskonyhteisön 1964 evankeliumin julistamista varten. Veroviraston syytös kuului lähinnä, että Frank olisi suuressa määrin käyttänyt hyväkseen lähetysvaroja ja pimittänyt veroja. Hän olisi myöntänyt itselleen matkakuluja ja palkanmaksun toimihenkilölle. Kun nämä syytökset osoittautuivat paikkaansapitämättömäksi, laajennettiin ajojahti uskonyhteisöön. Asiapapereista kävi esiin, että Frank oli perustanut lisäksi myös muissa maissa lähetystyötä. Siitä tehtiin johtopäätös, etteivät nämä seurakunnat olleet itsenäisiä, vaan Krefeldin lähetystyöhön kuuluvia. Tähän oletukseen johti myös se, että Frank käytti kaikkia seurakuntia varten saksankielisellä alueella samanlaista kirjepaperiarkkia. Frank selitti tätä käytäntöä siten: Työ oli helpompaa yhdellä kirjepohjalla. Lähetyskeskukselle Herbertzhofilla tuli myöntää uudelleen toimivaltaisuus 1980-1989 väliseksi ajaksi. Veronperijät vaativat yhteisö- ja omaisuusveroja, vaikka ei Krefeldin veroviraston yritystutkinta vuonna 1986 ollut löytänyt epätasällisyyksiä.

Perusteellisen tutkinnan jälkeen on Düsseldorfin talousrikosoikeus vetänyt kaikki syytteet takaisin ja on tunnustanut lähetyskeskuksen toimivaltaisuuden. Frank voi Krefeldistä käsin perustaa muita lähetystyöpaikkoja ja myös huolehtia niistä liittotasavallasta käsin. Siten hän on tosin henkilökohtaisesti näiden erilaisten keskusten jäsen, mutta ei Volksmission Krefeld. 'Olemme hyvin helpottuneita, että tämä tapahtuma on mennyt meidän osaltamme näin hyvin', sanoo Frank. Tällävälin hän on perustanut kaikkialla maailmassa 62 lähetyskeskusta.

Pastori Ewald Frank iloitsee voitosta oikeuden edessä: Freie Volksmission tunnustetaan jälleen toimivaltaiseksi. Verotutkimus palautti nyt takaisin takavarikoidut asiakirjat. Valokuva: Ullo

Ellei meidän aikamme suurimmalla Jumalan miehellä olisi ollut täytettävänä tärkeintä tehtävää yhteydessä Jumalan pelastussuunnitelmaan (Mal. 3:23; Matt. 17:11; Mark. 9:12), silloin paholainen olisi jättänyt hänet rauhaan. Vielä kerran hän sanoi: „**Minä olen tuntenut tämän painavan taakan. Olen itkenyt ja rukoillut. Minä kysyn itseltäni: „Mitä voin tehdä? Mitä minä olen tehnyt?...”**”

Jo profeetta Jeremian täytyi kokea, että hänet haluttiin asettaa syytteeseen. Näin se on kirjoitettu: „*Sillä monen minä kuulen parjaavan. Kauhistus yltympäri! 'Ilmiantakaa! Ilmiantakaa hänet!' Kaikki minun ystäväni vaanivat, milloin minä kompastuisin: 'Ehkäpä hän antaa viekoitella itsensä, niin että voitamme hänet ja saamme hänelle kostaa!'* (Jer. 20:7-13). Se voi kohdata jokaista Jumalan palvelijaa. Kateus pakottaa uskonnolliseen vainoon, kuten Kainin kohdalla, joka oli paholaisen lapsi (1. Joh. 3:12). Herrammehan on sanonut tämän kaiken jo edeltä: „*tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle.*” (Joh. 16:2).

Voimme puhua kaikista näistä Raamatun kohdista; kuitenkin vasta sitten, kun ne tulevat todeksi omalla kohdallamme, saamme tuntea vaikutuksen. Voimme puhua Lusiferin lankeemisesta ja saattueesta, jonka hän tempasi mukaansa, Eevasta, viettelemisestä, Aadamista, joka oli tottelematon ja vedettiin mukaan kiusaukseen. Voimme viitata myös siihen, mitä alkukristillisyydessä seurakunnassa tapahtui, ja erityisesti siihen, mitä käsiteltiin seitsemässä lähetyskirjeessä, kuitenkin nyt ei ole kyse kaukana takanamme olevasta menneisyydestä. Nyt on kyse siitä, mitä Jumala tekee, mutta myös siitä, millaisella tavalla saatana on pujahtanut sisälle ja haluaisi tehdä tyhjäksi Jumalan suunnitelman loppujaksossa.

Monet teistä voivat muistaa valtavat siunaukset seitsemänkymmentäluvulla ja erityisesti kuusikymmentäluvulla. Veli Branhamin kotiinmenon jälkeen tuli lopunajansanoma esiin tältä paikkakunnalta, niinkuin Jumala oli iankaikkisuudesta käsin määrännyt sen, ja aloitti voittokulun ympäri maailmaa. Paikallinen seurakunta kasvoi hengellisesti ja luvullisesti. Jumalan siunaukset olivat jokaisessa kokouksessa tunnettavissa ja koettavissa. Usein Herra on puhunut kanssamme tässä ajassa ja on tehnyt tietäväksi meille Sanansa salaisuudet, niinkuin Hän on paljastanut ne palvelijalleen ja

profeetalleen. Ihmisiä tuli kaikkialta, kuulemaan puhdasta Sanomaa, totista Sanaa ja saadakseen kokemuksen ylösnousseen kanssa.

Kuitenkaan tämä lähes „paratiisimainen” tila ei miellyttänyt vihollista ollenkaan. Niin se panosti kaikkensa seitsemänkymmentäluvun lopulla, tuhotakseen työn ja seurakunnan. Eevan kohdalla riitti yhden Sanan vääristäminen 1. Moos. 3:ssa, syöksemään koko ihmiskunta syntiinlankeemukseen, niinkuin veli Branham sitä hyvin usein painokkaasti muistutti. Täällä saatana, antaakseen Jumalan työlle kuoliniskun, niiden suun kautta, jotka irrottautuivat seurakunnasta, vääristeli Raamatunkohdan toinen toisensa jälkeen ja lainauksen toinen toisensa jälkeen. Pääasiassa oli kyse, tehdä Jumalan asettama Sanan kantaja epäuskottavaksi. Sitä varten keksittiin käsittämättömimmät syytökset, jotka huipentuivat väitöksiin, että hän olisi antikristus, sodomalainen ja morsiamen harhaanjohtaja. Kuvaavaa on, että kaikki punottiin ja levitettiin hänen selkänsä takana. Paavali on selvästi kuvannut sellaisten ihmisten toimia:

„Heidän kurkkunsa on avoin hauta,

kielellänsä he pettävät,

kyykäärmeen myrkkyä

on heidän huultensa alla;

heidän suunsa on täynnä

kirousta ja katkeruutta.

Heidän jalkansa ovat nopeat

vuodattamaan verta,

hävitys ja kurjuus

on heidän teillänsä,

ja rauhan tietä he eivät tunne.

Ei ole Jumalan pelko

heidän silmäinsä edessä.” (Room. 3:13-18).

Mikä koskee avioliittoa, saatana käytti väärin Sanaa 1. Kor. 7, antaakseen eteenpäin oman tulkintansa. Kuin itsestäänselvyytensä, sanoi nainen, joka oli sanoutunut irti seurakunnasta, yhtäkkiä miehelleen: „Voinhan minä erota sinusta, minun täytyy vain pysyä yksin; niin on Paavali sanonut sen 1. Kor. 7:ssä” Niin kuului saatanallinen perivalhe suunnitellun hävityksen yhteydessä. Kuitenkaan niin ei ole lainkaan kirjoitettu, ja ennen jaetta 11 on yhä edelleen jae 10 ja se kuuluu:

„Mutta naimisissa oleville minä julistan, en kuitenkaan minä, vaan Herra, ettei vaimo saa erota miehestään.” Tässä ei puhu Paavali, tässä on Herra puhunut. Eikö sanominen ole kyllin selvä? Eikö se pidä yhtä kaikkien Raamatunkohtien kanssa, jotka käsittelevät tätä aihetta, ja sen kanssa, mitä veli Branham on opettanut ja erityisesti saarnassa „Avioliitto ja avioero” Herran käskystä on tuonut esille?

Jakeessa 11 sanotaan ainoastaan siinä tapauksessa, että se on jo tapahtunut: *„mutta jos hän jo on eronnut, niin pysyköön naimatonna tai sopikoon miehensä kanssa.”* Ei siis niin, jos hän joskus tulevaisuudessa eroaa tai ottaa avioeron, vaan jos se on jo tapahtunut, niin hänen tulee olla yksin tai sopia miehensä kanssa. Kaikki toiset Raamatunkohdat, jotka koskevat tätä aihetta, jätettiin huomioimatta, saatanan käydessä sanaleikkiiä „eroaminen” ja „avioero” sanoilla.

Kaikki, jotka haluaisivat tulla ylöstemmatuiksi, täytyy vapauttaa tästä kahleesta, jos he ovat langenneet saatanan harhautukseen ja antoivat joko suullisesti tai kirjallisesti vaikuttaa itseensä. Vain niin voi jumalallinen järjestys seurakunnan sisällä, perheessä ja avioliitossa tulla uudelleen palautetuksi, aloitettuna 1. Kor. 11:3:lla: *„Mutta minä tahdon, että te tiedätte sen, että Kristus on jokaisen miehen pää ja että mies on vaimon pää ja että Jumala on Kristuksen pää.”*

Niinkuin Israelin kansassa kaikkien niiden, joita myrkyllinen käärme puri, täytyi katsoa korotettuun käärmeeseen tullakseen parannetuiksi, niin täytyy nyt kaikkien, joita käärmeen kuolettava myrkky on myrkyttänyt, katsoa Kristukseen, Lunastajaan, sillä Hän on tallannut käärmeeltä pään. Vain uskovalla, ylössuunnatulla katseella Ristiinnaulittuun parannetaan kaikki hengellisen kuoleman myrkystä (Joh. 3:14-17).

Ensiksi näytti myös, kuin olisi kaikki lopussa täällä Lähetystyönkeskuksessa. Olimme juuri saaneet molemmat lähetystyörakennukset valmiiksi, niinkuin Herra oli 18. kesäkuuta 1976 käsenyt, kun koko helvetti aukesi. Kuitenkaan Jumala ei sallinut, että saatana tekisi tyhjäksi Hänen suunnitelmansa, ja Hän on lahjoittanut uuden alun. Hän on jatkanut työtään tahtonsa mukaisesti: miljoonat ihmiset saivat siitä lähtien maailmanlaajuisesti kuulla puhdasta Sanaa, lukemattomia sieluja on pelastunut ja tuotu ulos kaikesta hengellisestä sekoituksesta.

Morsiusseurakunnan valmistaminen on edennyt sopusoinnussa paljastetun Sanan kanssa.

Joitakin vuosia ensimmäisen hyökkäyksen jälkeen saatana iski toisen kerran: Joku teki 25. elokuuta 1987 ilmoituksen veroviranomaisille veronkierrosta minua vastaan. Vasta tapahtumien päätöksen jälkeen sain tietää, että se oli joku minua lähellä ollut. Luonnollisestikaan sitä ei usko perheenjäseniä, kun he esittävät sellaisia syytöksiä. Minun tietämättäni kyseltiin vielä kuudelta mieheltä todistajina, jotka olivat aiemmin kuuluneet veljinä seurakuntaan. Sen perusteella, mitä pöytäkirjaan annettiin, tulivat 31. lokakuuta 1989, uskonpuhdistuksen päivänä, maanantaina, kuusi miestä, verotutkijoita ja poliisivirkailijoita Düsseldorfista, jo ennen 8.00 aamulla Lähetyskeskukseen. He tutkivat yksityis- ja toimistotilat ja takavarikoivat kaikki käsillä olleet asiapaperit. Niitä kuljetettiin laatikkokaupalla pois. Minulle asetettiin yhteensä 19 syytekohtaa kannettavakseni. Freie Volksmissionilta evättiin heti toimivaltainen asema. Vaatimus kuului 340 000 DM:n yhteisöverosta ja 220 000 DM:n omaisuusverosta. Näitä summia emme olisi koskaan saaneet kokoon. Inhimillisestä näkökulmasta näytti se jälleen olevan lähetystyön ja seurakunnan loppu.

Epäilemättä se oli Herran johtoa, että Krefeldin verotuslautakunta asettui puoltamaan minua, niin ettei minua otettu tutkintavankeuteen, niinkuin se oli tarkoituksena. Jumalan kunniaksi voin sanoa, että noina vuosina, jotka käsittely kesti, minun ei tarvinnut perua yhtään ainoata matkaa ja olen voinut edelleen palvella Herraa kaikella uskollisuudella. Kaikkien tutkimusvirkailijoiden, asianajajien ja oikeuden ihmetykseksi ei perusteellisen vuosienmittaisen tutkimuksen jälkeen ollut yksityisesti eikä lähetystyössäkään mitään epäsäännöllisyyksiä. Joulukuussa 1999 annettiin minun läsnäollessani Düsseldorfin ylitalousrikosoikeudessa lopultakin vapauttava tuomio, niinkuin lehtiartikkelista sivulla 12 ja 13 käy ilmi.

Ei kukaan voi kuvitella, mitä minä kävin läpi kaikkina niinä vuosina, jolloin käsittely kesti. Yhä uudelleen täytyi minun työstää kaukana takanaolevia tapahtumia, raivatakseni pois syytteet, yhä uudelleen minun täytyi selvittää asioita asianajajien ja veroviranomaisten kanssa. Kuitenkin lopussa saimme kokea uudelleen,

että Herramme voitto tuli julki. Jumala ei ole ollut vain palvelijansa ja profeettansa William Branhamin kanssa viiden vuoden raskaan koetuksen aikana, Hän seiso i myös minun rinnallani niiden monien vuosien mitä vaikeimman koettelemuksen ajan. Saatana halusi kaikin voimin tuhota luottamuksen Sanan kantajaan ja siten tehdä tyhjäksi puhtaan lopunajansanomien levittämisen. Se ei onnistunut häneltä, sillä niin kuuluu NÄIN SANOO HERRA 11.:ta kesäkuuta 1933: **„Niinkuin Johannes Kastaja lähetettiin ennen Kristuksen toista tulemista, niin sinut lähetetään Sanoman kanssa, joka edeltää Kristuksen toista tulemista.”** Tätä sanomaa minä kannan eteenpäin Jumalan tehtävässä jumalallisen kutsumisen ja lähettämisen valtuudella veli Branhamin kotiinmenosta lähtien.

Ilmiannon tekijä on korvannut erään keskustelun jälkeen, jossa myös kunnioitettu Peary Green oli läsnä, lähetystyölle osan syntyneistä kuluista, nimittäin 30 000 euroa. Kuitenkaan ei ole syyllisyydentunnosta eikä katumuksesta valitettavasti nähtävissä mitään tähän päivään mennessä. Oliko se todella lopullista? Eikö ole olemassa enää mitään takaisinpaluuta? Torjutaanko Jumalan armo tarjous? Eikö Uudessa Testamentissa enää päde se, minkä Jumala on Vanhassa puhunut: *„Kirottu olkoon se, joka häpäisee isäänsä tai äitiänsä!”*? (5Mooses 27:16; Mark. 7:10). Tuleeko maine- ja sielunmurhan yhä edelleen jatkaa otettaessa huomioon Jeesuksen Kristuksen pian tapahtuva takaisinpaluu? Voivatko ihmiset, jotka eivät edes tervehti toisiaan, olla valmiit ylöstemmattaviksi? Minä kehotan tänä päivänä kaikkia, jotka ovat saaneet lahjaksi uskon uskoa Jumalan sanoman, rukoukseen ja paastoon, jotta Jumala panee sulun vihollisen hyökkäyksille ja vie ihanasti päätökseen armo tekonsa.

Minä en valita enkä myöskään syytä itseäni. Mutta minä iloitsen siitä, että ei myöskään yksikään henkilökohtaisista syyte kohdista ole totta (Matt. 5: 10-12). Jos vain yksikin olisi totta, silloin Herra itse olisi tehnyt ensimmäisen virheen minun kutsumiseni kohdalla. Se on kaikki mennyt Jumalan ohitse, ja kaikkien täytyy nyt ratkaista, uskovatko he Jumalan Sanat vai mainemurhaajien sanat. Paavali on käyttänyt myös kokonaisen luvun, nimittäin 2Kor. 11, kuvatakseen kaikkia niitä koettelemuksia, joiden läpi hänen täytyi mennä, niin kuin hän jo luvussa 6 on tuonut esiin. Hänen kanssaan voin minä myös huudahtaa: *„Mutta*

Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi, ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuin jalopeuran kidasta.” (2 Tim. 4:7).

Alkuseurakunnassa apostolit ja vanhimmat kantoivat vastuun kaikista opetuksellisista ratkaisuista (Apt. 15 m.m.), sillä Jumala on asettanut vain seurakuntaan eri palvelustehtävät, ja ne sen rakentumiseksi. Myös aina oli vain yksi paikallisseurakunta eri paikkakunnilla. Jakaantumiset ovat aina lähtöisin vihollisesta. Katsottaessa niin lähelle tulleeseen Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluuseen täytyy tulla painotetuksi, että uskovat alkuseurakunnassa, koska se oli suoran Pyhän Hengen johdatuksen alla, olivat yksi sydän ja yksi sielu. Ei ollut vielä mitään hajaantumisia, ei mitään vääriä veljiä eikä mitään vääriä oppeja. Me koemme nyt, että meidät tuodaan takaisin ensi alkuun. Sentähden kaikkien jakaantumisten, jotka myös ovat syntyneet väärien oppien perusteella, täytyy loppua ja täytyy julistaa puhdasta raamatullista oppia.

Yksimielisyys paikallisseurakunnassa on erittäin tärkeää. Meidän Herramme sanoo: *„Joku valtakunta, joku talo — ja luonnollisesti myös joku seurakunta — joka on eripurainen, ei voi pysyä”* ja *„Joka ei ole minun puolellani, on minua vastaan”* ja *„Hän, joka ei kokoa minun kanssani, hajottaa”*. Veli Branham antoi kriisin aikana seurakunnan tehdä seuraavan lupauksen:

„Minä lupaan juhlallisesti, Branham-tabernaakkeli, johdettuna pastorinsa William Branhamin kautta, tukea kaikessa sitä sen ohjelmassaan. Minä lupaan, että en sano mitään veli Branhamia enkä yhtäkään hänen aiettaan vastaan ja tulen nuhtelemaan jokaista, joka sellaista tekee. Minä seison hänen rinnallaan, on sitten oikein tai väärin, niin kuin hän on Jumalan puolella.”

NÄIN SANOO HERRA: *„Katso, kätteni hipiään olen minä sinut piirtänyt, sinun muurisi ovat aina minun edessäni. Sinun lapsesi tulevat rientäen; sinun hävittäjäsi ja raunioksi-raastajasi menevät sinun luotasi pois. Nosta silmäsi ja katso ympärillesi: he kokoontuvat, he tulevat sinun tykösi kaikki!” (Jes. 49:16-18).*

Mihin Jumalan Sana asettaa meidät paikoillemme

Paavali mainitsee useampia veljiä, nimeltään Fygelus ja Hermogenes, jotka olivat kääntäneet hänelle selkensä Aasian provinssissa (2Tim.1:15). Hän mainitsee Hymeneuksen ja Filetuksen, jotka väittivät, että ylösnousemus olisi jo tapahtunut, ja heidän „puheensa” jäyi niin kuin syöpäkasvain (2Tim. 2:17). Se ei ollut enää Sanan saarnaamista, vaan arvotonta, tyhjää lorua, ja nimittäin heidän kohdallaan, jotka olivat joutuneet sen kuulleessaan pois Totuudesta (2Tim. 2:18). Paavali vertaa heitä jopa Jannesiin ja Jambrekseen (2Tim. 3:8). Tuollaiset miehet eivät ole apostoleita eivätkä profeettoja eivätkä opettajia. Herra puhuu aina vain heille, jotka ovat seurakunnassa. Jokainen sanoma on aina suunnattu seurakunnalle (Ilm. 2ja 3), joka on ostettu Karitsan veren kautta ja on veren suojassa. Hän, joka erottautuu seurakunnasta, hän ei enää ole veren peitteen alla. On ryhmiä, jotka kulkevat omia teitään, niin kuin kirkkokunnatkin, eivätkä enää kuule, mitä Henki seurakunnille sanoo.

Jokainen ryhmä, joka syntyy Jeesuksen Kristuksen seurakunnan vastustamisen ja hajottamisen kautta, on todellisuudessa vain joku uskonnollinen seura; Pyhät Kirjoitukset kuvaavat sitä „roskajoukoksi”. Seurakunta pysyi Mooseksen kanssa; he, jotka olivat lyöttäytyneet yhteen häntä vastaan joukkioksi, seurasivat Kooraa, Datania ja Abiramia. Se on Kainin tie, Bileamin sekoitus ja Kooran niskoittelu (Juuda 11), suoran tien jättämistä (2Piet. 2:15). Nämä miehet olivat Herran halveksijoita (4Mooses 16:30); he väheksyivät Mooseksen lähettämistä ja ovat siten halveksineet itse Jumalaa, joka oli hänet kutsunut. Tällaisissa tapauksissa pätee aina: „*Katsokaa, te halveksijat, ja ihmetelkää ja hukkukaa; sillä minä teen teidän päivinänne teon, teon, jota ette uskoisi, jos joku sen teille kertoisi*’.” (Apt. 13:41).

Mitä on kaikesta tästä syyttäjille, halveksijoille, panettelijoille ja mainemurhaajille, jotka ovat asettuneet vihollisen käytettäväksi ja sen kautta ovat kirouksen alla? Kuka käyttää hyväkseen vielä jäljellä olevan lyhyen armonajan ja antaa vapauttaa itsensä kirouksesta? Kuka pyytää anteeksiäntä ja kokee sovituksen? Vai oliko heidän ratkaisunsa lopullinen? Kuka on ylittänyt linjan iankaikkisesti niin kuin Juudas? Ei kenenkään, joka on temmattu mukaan harhaanjohtamiseen, jonka

saatana itse on aiheuttanut niin kuin taivaassa ja Eedenin puutarhassa niin myös täällä, pitäisi enää kauempaa odottaa sydämensä paatumuksessa.

Monet kalliit sielut ovat joutuneet pahimman, uskonnolliseksi verhotun eksytyksen, hengelliseksi esitetyn petoksen maailmanlaajuisen vaikutuksen uhriksi. Miten on alullepanijoiden kanssa? Mitä on heidän kanssaan, jotka ovat osalliset siihen ja ovat myös tehneet syntiä? Kuka löytää tilaa katumukseen? Joka ei ole tahallaan, ilkeämielisesti osallistunut synnintekoon, joka ei ole iankaikkisesti tehnyt itseään syylliseksi Kristuksen verta ja ruumista kohtaan, hänen tulisi nyt jättää taakseen kaikki ylpeys ja palata takaisin Herran tykö.

Myös kaikille tulkinnoille sanoman sisällä täytyy tehdä loppu. Ei todellakaan riitä, jos veljet vetoavat profeettaan: heidän täytyy osata vedota myös Sanaan. Kaikkien, joille on tullut tyhjiin- raukeaminen, koska ovat kuulleet ja katsoneet ihmisiä, tulisi nyt kääntää katseensa Herraan, luottaa Häneen, eikä enää koskaan joutua häpeänalaiseksi. Hyvä Paimen kutsuu palaamaan takaisin kaikkia hajalleen ja eksyksiin joutuneita lampaita, jotka kuulevat Hänen äänensä. Myös kaikkien palvelevien veljien, jotka ovat joutuneet väärän vaikutuksen alle, pitäisi selviytyä vapaaksi paholaisen paulasta (2Tim. 2:26). Ainoastaan kun ykseys palvelustehtävien kautta tulee esille, voi ykseys kokonaisseurakunnassa tulla todellisuudeksi.

Saatana on voitettu, se on menettänyt oikeutensa lunastettuihin ikuisesti. Se tullaan asettamaan kaikkine valtoineen Golgatan voittajan jalkojen astinlaudaksi, ja tämä voitto tulee esille seurakunnassa. Lopussa kaikki on ollut vaivanarvoista valittujen tähden, jotka lujina pysyen eivät antaneet viekoitella itseään, jotka eivät ole osallistuneet mainemurhaan eivätkä panetteluun, ja jotka ovat löytäneet armon Jumalan edessä ja ovat antaneet liittää itsensä esikoisten seurakuntaan.

Minä pidän edelleen kiinni profeetta Jesajan 54:17 sanasta: *„Jokainen ase, joka valmistetaan sinun varallesi, on oleva tehoton; ja jokaisen kielen, joka nousee käymään sinun kanssasi oikeutta, sinä osoitat vääräksi. Tämä on Herran palvelijain perintöosa, tämä heidän vanhurskautensa, minulta saatu, NÄIN SANOO HERRA.”*

Vastuussa Jumalan edessä tulen minä kantamaan iankaikkisesti pätevää Sanaa eteenpäin, kunnes minut temmataan ylös kaikkien

täydellistettyjen vanhurskaiden kanssa, niin kuin minä olen sen nähnyt ja kokenut tammikuussa 1981. Sitäkin enemmän tunnen itseni pakotetuksi kehottamaan, koska olen tietoinen siitä, että aika ainoastaan on enää hyvin lyhyt. Saatana tosin voi aiheuttaa häiriöitä — sitä se on tehnyt alusta asti —, mutta Jumalan suunnitelmaa morsiusseurakunnan kanssa se ei voi estää.

Veli Branhamin kotiinmenosta lähtien minä olen kantanut jumalallista Sanomaa ensiksi maapallon jokaiselle mantereelle, niin kuin iankaikkisesti uskollinen Jumala on minua käskenyt sen tekemään. Vuoteen 1979 mennessä oli 86 maata, tässä välissä se on nousssut 136:een ja Jumala on lahjoittanut paljon hedelmää. HÄNELLE olkoon siitä kunnia. Seitsemänkymmentä luvulla oli täällä jumalanhuoneessa ihmisiä neljä- — viisisataa, nyt heitä on seitsemän- yhdeksänsadan välillä. Seitsemänkymmentä luvulla heitä tuli pääasiassa saksankieliseltä alueelta, tänä päivänä koko Euroopasta ja koko maailmasta. Siihen aikaan saarna oli ainoastaan saksankielellä, nykyään ne käännetään simultaanisesti kahdelletoista kielelle, seitsemän niistä on kuultavissa liveinä internetin kautta maailmanlaajuisesti.

En minä kirjoita yksityishenkilönä, minä kirjoitan Jumalan tehtävässä toimien. Ei ole kyse minun persoonani puolustelusta, on kyse Jumalan Sanan puolustamisesta, kristallinkirkkaan ja totisen lopunajan Sanoman puolustamisesta. Ei tämä kaikki ole kohdannut sen tähden minua, koska olen nimeltäni Ewald Frank, vaan suoran kutsumisen takia, niin kuin Mooses, Joosua, Elia ja Elisa, niin kuin Pietari ja Paavali ja niin kuin, mutta ei viimeisimpänä, William Branham on sen saanut. Hän oli se, joka on vahvistanut kahden todistajan, nimittäin Fred Sothmannin ja Banks Woodin, edessä 3. joulukuuta 1962, jumalallisen kutsun, joka on tullut minun osakseni. Minun palvelustehtäväni on suoraan yhdistetty hänen palvelustehtävän kanssa.

Toistuvasti veli Branham sanoi: **Ei kenelläkään ole oikeutta astua saarnastuoliin ja saarnata, ellei hänellä ole ollut kohtaamista Jumalan kanssa niin kuin oli Mooseksella.**” Minä lisään siihen: „Ei kenelläkään ole oikeutta pitää itseään kutsuttuna pelastushistoriallisesta merkityksestä olevaan palvelustehtävään, ellei ole niin, että hän voi todistaa, että hänellä on kokemus kuin Paavalilla ja on kuullut todella Ylösnoukseen äänen, niin kuin minä olen sen kuullut. Iankaikkisesti pysyy totena, mitä meidän Herramme on sanonut heistä, jotka Hän lähettää: *„Joka kuulee teitä, se*

kuulee minua, ja joka hylkää teidät, hylkää minut; mutta joka minut hylkää, hylkää hänet, joka on minut lähettänyt.” (Luukas 10:16). Jokainen ratkaiskoon omasta puolestaan, uskooko vai eikö, onko kuuliainen vai eikö. Sillä jokainen saa kuulla oman ratkaisunsa tuona päivänä, kun hänet asetetaan vasemmalle tai oikealle puolelle, kun hän kuulee sanat: „*Tulkaa tänne, te siunatut...*” tai: „*Menkää pois minun luotani, te kirotut...*”. Molemmat on lopullisia.

Loppusanat

Me voimme jättää nyt taaksemme ja unohtaa kaiken, mikä on meidän takanamme, mikäli olemme tuoneet sen veren alle ja olemme saaneet anteeksiannon. Ainoastaan siten me voimme marssia eteenpäin täydessä uskossa vahvoina (1Piet. 1:13). Uskollinen Herra tulee viemään päätökseen lunastustyönsä, niin kuin Hän on vienyt päätökseen luomistyönsä. William Branham oli Jumalan lähettämämies, jonka palvelustehtävän kautta Jumalan lasten sydämet tuodaan takaisin apostolisten isien uskoon. Ensin se oli lupaus, nyt se on täyttymys. Aivan yhtä totena pysyy se, mitä veli Branhamille sanottiin, että ei hän, vaan Sanoma edeltää Kristuksen toista tulemusta, niin kuin hän itse on sitä toistuvasti painottanut, mutta aivan erityisesti 9. helmikuuta 1959: „**...Ei, että minä olen edeltäjä, vaan Sanoma tulee olemaan edeltäjä.**” Myös tämä oli 11. kesäkuuta 1933 vielä ilmoitus — veli Branhamin kotiinmenosta lähtien siitä on tullut todellisuus koko maapallolla.

Veli Branham kysyi saarnassaan 26. heinäkuuta 1964: **Mitä näinä viimeisinä päivinä tulee asettaa ennalleen? Kuulkaa, te veljet kristillisistä seurakunnista. Alkuperäinen helluntaijuhla, niin kuin se oli alussa, se täytyy asettaa ennalleen.**” Seurakunnan täytyy lopussa olla sellainen, kuin se oli alussa. Jobin kirjassa me luemme, että hänelle palautettiin ennalleen kaikki kaksinkertaisella tavalla, senjälkeen kun hän oli tuonut esirukouksen kaikkien niiden puolesta, jotka eivät olleet ymmärtäneet häntä hänen koetuksissaan. Tämän täytyy nyt tapahtua minun puoleltani ja meidän puoleltamme koko sydämestämme. „Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tienneet eivätkä tiedä, mitä he tekevät, niin kauan kuin he ovat pahan vaikutuksen alla!” Tulkkoon niin kuin Jobin kohdalla kaikki veljet, kaikki sisaret ja kaikki aikaisemmat täytyvät takaisin.

„Ja kun Job rukoili ystäväinsä puolesta, käänsi Herra Jobin kohtalon, ja Herra antoi Jobille kaikkea kaksin verroin enemmän, kuin hänellä ennen oli ollut. Ja kaikki hänen veljensä ja sisarensa ja kaikki hänen entiset tuttavansa tulivat hänen tykönsä ja aterioitsivat hänen talossansa, ja he surkuttelivat ja lohduttivat häntä kaikesta siitä onnettomuudesta...” (Job 42:10-11).

Me emme halua enää huokailla toinen toisiamme vastaan, niin kuin Jaakob kirjoittaa, vaan haluamme ottaa itsellemme esikuvaksi profeettojen kärsivällisen odotuksen, jotka ovat puhuneet Herran nimessä. Me haluamme lujina odottaa kärsivällisesti ja tulla löydetyksi Jumalan tahdosta. Lahjoittakoon Jumala meille kaikille kunnioituksen Hänen edessään, Sanansa edessä ja Hänen ratkaisujensa edessä, sillä vain siten me voimme saada osallisuuden siihen, mitä Hän parhaillaan tekee. Levätköön Jumalan mielisuosio Hänen omiensa yllä. Saatana ei voi tehdä tyhjäksi Jumalan suunnitelmaa. Sen minkä Jumala on päättänyt ikuisuuksista asti, se tulee tapahtumaan, ja me koemme sen armosta.

Haluisin tässä tilanteessa kiittää kaikkia veljiä kaikissa maissa, jotka ovat pysyneet uskollisina Sanassa ja sanomassa, ja jotka osallistuvat hengellisen ruuan jakamiseen. Shalom! Maranatha!

Jumalan tehtävässä toimien

Bt. Frank

Näin sanoo Herra vuorisaarnassa:

***Autuaita** ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan!*

***Autuaita** ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman!*

***Autuaita** ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta!*

***Autuaita** olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista paha.*

Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitä. Kyllä. Amen.

Näin olemme tavoitettavissa:

Missions-Zentrum

Postfach 100707

D-47707 Krefeld

Telefon: 02151/545151

Fax: 02151/951293

E-Mail: volksmission@gmx.de oder

E.Frank@freie-volksmission.de

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>